

[Kurt Brauer.]

har fået lejlighed til at komme på talerstolen med en overskrift, der hedder Christiania, og jeg håber, at vi kan tale om den, uden at vi overtræder forretningsordenens bestemmelser om, at man gerne skulle nærme sig det forslag, der er til behandling.

Jeg vil gerne for mit eget vedkommende slå fast, at der er tale om et socialt eksperiment, idet jeg da erkender, at eksperimenter koster. Der var jo ingen grund til at eksperimenter, hvis vi på forhånd kunne være sikre på, at alt, hvad vi eksperimenterede med, ville lykkes til 100 pct., for så kunne vi bare gøre det fra starten, så var der ingen grund til at kalde det eksperimenter heller. Det er klart, at det har kostet, og at ikke alt har været succes, men der er faktisk blevet bibragt den offentlige debat nogle oplysninger om nye samværsformer. Jeg tænker her på de beretninger tilbage, som faktisk er kommet i den meget omfattende dagblads-skildring og det meget omfattende arbejde, som christianitterne selv har lagt i at meddele sig til omverdenen. Et sådant materiale er faktisk til at få fat i. Der er indhøstet nogle erfaringer. I narkobevægelsen, i alkoholbekæmpelsen, i kriminalpræventionen er der indhøstet erfaringer, og der er faktisk aflagt beretning tilbage til samfundet. Denne beretning har ikke karakter af fine, digre betænkninger, som udgives med statsstøtte. Så snart en gruppe æggehoveder, som de hedder, sætter sig ned og snører et eller andet sammen, har vi jo penge nok til at lave betænkninger. Denne beretning tilbage til samfundet er foregået som en løbende debat og som en løbende offentlig interesse for det, der er foregået derude.

Jeg mener altså, at der må rettes en tak fra os mere velbøjede borgere til de kræfter, som har formået at holde sammen på eksperimentet Christiania. Det er altså mine venner, jeg taler om, det er mennesker, jeg respekterer, og hvis indsats jeg holder af.

Når det er sagt, må jeg vel også have lov til at komme med min malurt, med min kritik, for der er da selvfølgelig anledning til kritik. Som jeg sagde i min indledning her, er alt ikke lykkedes. Jeg mener, at der fra mange gruppers side i Christiania var en virkelig overbevisning om, at eksperimentet først kunne kaldes succesfuldt, hvis det lykkedes at få gjort Christiania til borgernes

ejendom, til christianshavnernes og til københavnerne ejendom, til et sted, hvor man færdedes. Der er det, jeg må sige, at der mangler noget i, at man kan kalde det en succes.

Det er min opfattelse, at det var borgere, det var ikke udflippede venstreorienterede sandalgængere med stoftrykte busseronner, der i sin tid væltede plankeværket derude, det var ganske almindelige christianshavner, der var blevet trætte af militærvæsenet, som smed militæret ud. Sådan ligger det, og jeg mener, at man på en sådan baggrund må kunne takke de mennesker, der har kunnet holde sammen på det, så længe som tilfældet har været.

Datoen den 1. april er i virkeligheden uinteressant, for hvis ikke der ligger — og her er det, at der kommer et nyt eksperiment i gang, et byplanmæssigt eksperiment — en færdig byplan, som er accepteret af borgerne og af beboerne i Christiania, så vil det ikke være muligt — jeg gentager, det vil ikke være muligt — at rydde området, medmindre man da indkalder det samlede politikorps og de samlede forsvarsstyrker her til lands. Det kunne måske ministeren i begge sine roller klare, men så havde han heller ikke mandskab til at vogte os imod anslag mod vore grænser, så længe det skulle stå på. Det er det, der er det latterlige ved forslaget, at man tror på, at det kan lade sig gøre. Først når vi har en gennemarbejdet byplan, som er accepteret af befolkningen, vil det være muligt for samfundet at rykke ind på arealerne.

Her er det så, der er kommet planer frem her på det sidste om, hvorledes man rykker ind på det areal. Der er kommet planer og ideer frem om, at man kan rykke ind med en anvendelse delvis som den eksisterende derude. Jeg må prise højt, at sådanne tanker kan komme frem i en akademisk konkurrence og oven i købet blive præmieret.

For en gangs skyld er der her gennemtvunget en byplanlægning på et meget stort Københavnsområde i løbet af, hvad skal vi sige en 5-10 års periode, fra de første voldsomme protester mod militærets besættelse af arealet rejste sig. Lad os så være helt storslåede og storsindede og sige, at i løbet af en 10 års periode er det lykkedes at tvinge en byplanlægning frem. Dette er noget nær Danmarksrekord i hurtighed med